

Het gat in de Dam

‘Doei mam! Ga nou maar,’ riep Ishan.

‘Tot morgen, lieverd. En je weet het, hè: niet te lang gamen en op tijd naar bed!’ Mama stond achter hem, met haar jas al aan en haar dokterstas in haar handen. Ze bukte zich. ‘Kus?’

‘Nee mam, gatsie!’ Hij dook weg tussen de kussens van de bank, maar ze pakte zijn hoofd tussen haar warme handen.

‘Niks ervan, gappie. Hier jij.’

Smak!

Ishan zuchtte. Hij vond zijn moeder superlief, maar dat gezoen...

Ze kantelde zijn hoofd, zodat hij haar wel moest aankijken. ‘Gaat het, nog een nacht in je eentje?’

Knikken terwijl je hoofd naar achteren gekanteld was, viel nog niet mee, maar het lukte Ishan toch. ‘Ik ben niet alleen,’ zei hij. ‘Ik heb Jofel! En ik hoef niet op tijd naar bed, want morgen ben ik vrij, weet je nog?’

De ruwharige teckel lag op zijn schoot te snurken. Blijkbaar had hij zijn naam gehoord, want hij keek even op. Eén tel. Toen liet hij zijn kop weer op zijn voorpootjes zakken en viel hij meteen weer in slaap.

Mama lachte. ‘Hopelijk is het morgen wat rustiger in het ziekenhuis, zodat ik dan ook écht vrij kan zijn.’

‘Hopelijk?!’ Ishan fronste zijn wenkbrauwen. ‘Je móét

morgen vrij zijn, mam. Morgen is het feest in de stad!

‘Ja, daar heb ik zin in! Dag!’ En weg was ze.

Ishan zuchtte. Voorzichtig legde hij Jofel in het hoekje van de bank. Toen stond hij op en keek hij door het enige raampje dat er op deze verdieping aan de voorkant was. Hij zag zijn moeder nog net de hoek om fietsen. Zwijgend keek hij een tijdje naar de iepen waar goudgele blaadjes vanaf dwarrelden en naar de oude herenhuizen aan de overkant. Het was wel een mooi plekje, zo midden in het centrum van Amsterdam.

Fijn dat mama deze zolderverdieping gevonden had, al was het peperduur en maar tijdelijk. Ze draaide vaak extra diensten om de huur te kunnen betalen. Het ziekenhuis was daar blij mee, want er waren niet genoeg dokters en verpleegkundigen.

‘Daar zit je dan, Ishan,’ mompelde hij zachtjes tegen zichzelf. ‘Elke avond sufzaai in je eentje op de Leliegracht.’ Hij draaide zich om.

Er stond een toren afwas op het kleine aanrecht. Ook dat nog. Hij draaide de kraan open en terwijl hij wachtte tot de gootsteen volgelopen was met warm water, zette hij de tv aan.

Het journaal was bezig.

‘Hé, de burgemeester!’ zei Ishan.

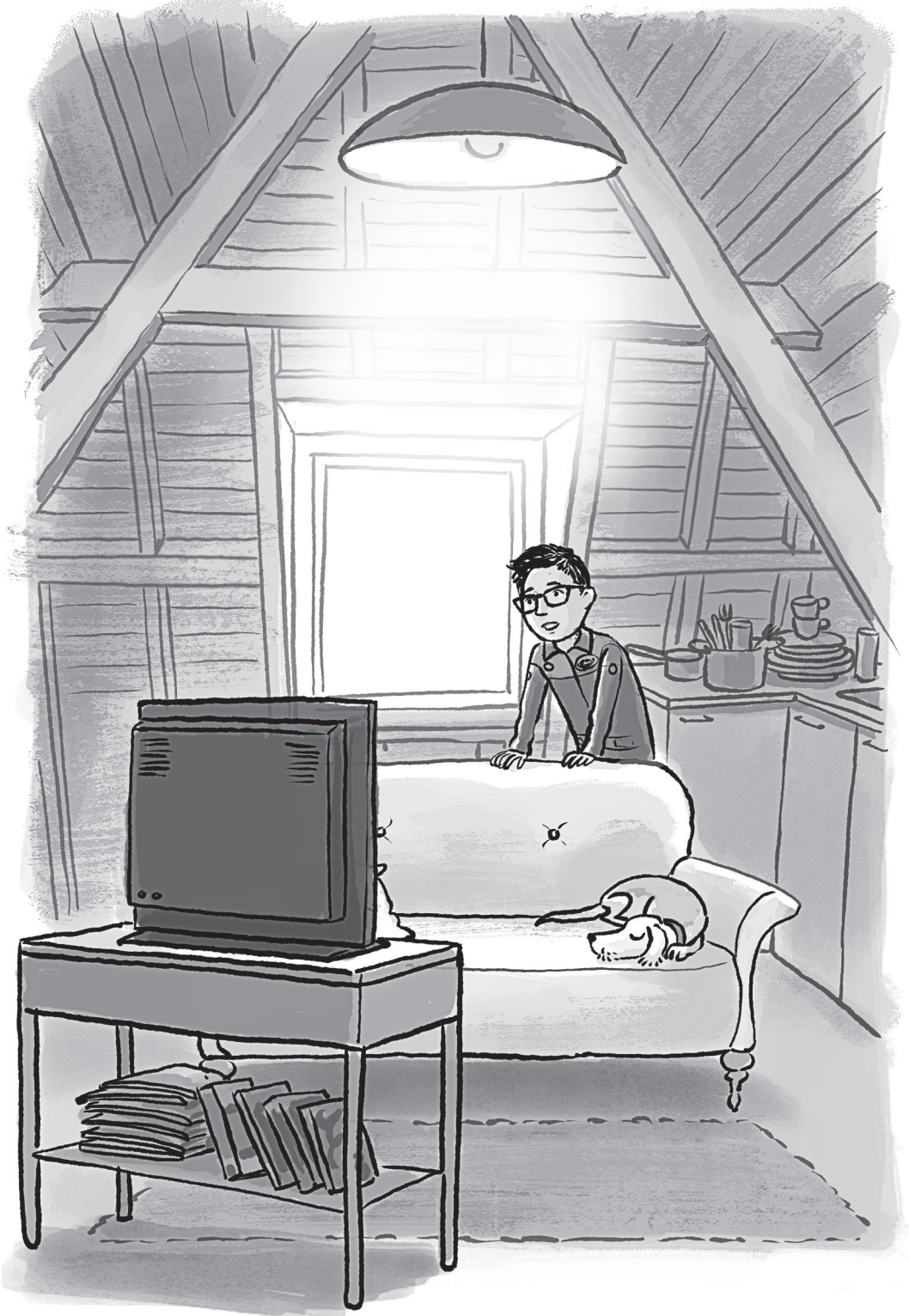
Jofel hief slaperig zijn kop.

‘Ja, ze is ook jouw burgemeester, Jofeltje!’

Jofel kefte.

‘Ssst, even luisteren wat ze zegt.’

De burgemeester had een zorgelijke frons tussen haar wenkbrauwen. Haar mondhoeken bogen somber naar



beneden en ze hield haar hoofd schuin, alsof ze medelijden had met degene die zou gaan horen wat ze te zeggen had. ‘Helaas heb ik moeten besluiten dat het feest niet doorgaat.’

‘Wat?!’ riep Ishan. ‘Hoezo? Wat stom!’

‘Er is een groot gat in de Dam geslagen. Kijk maar.’

De camera volgde de wijzende hand van de burgemeester.

Inderdaad. Er was een soort kuil, midden op de Dam. Een heel grote.

Wel vier keer zo groot als de kuilen die toeristen ’s zomers op het strand groeven, dacht Ishan. Of misschien wel vijf keer! Hoe kon die nou ontstaan zijn? Hij draaide de kraan dicht en begon af te wassen. Was er iets mis met de ondergrondse metro, of met een van de stokoude palen waar de stad op gebouwd was, of...

‘Het is een ramp,’ ging de burgemeester verder. Ze zag er nu uit alsof ze elk moment in huilen kon uitbarsten. ‘Amsterdam is in gevaar, dat weet ik zeker. En het gevaar komt van buitenaf.’

‘In gevaar?’ vroeg de journalist.

‘Ik denk dat het een komeet was, of...’ De burgemeester aarzelde even en rechte daarna haar rug. ‘Daarom heb ik dit gat zorgvuldig laten onderzoeken door iemand die alles afweet van de geheimen van het heelal en-’

‘U bedoelt André Kuipers?’ vroeg de journalist.

‘Inderdaad. Hij is nu in de ruimte met een team ruimtevaartdeskundigen. Zij zeggen dat het gat ontstaan is door iets of iemand van buiten de aarde. En dus gaat het feest niet door.’